

Arrest

nr. 183 051 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2016 met refertenummer 64731.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.J. DE BLOCK *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara te zijn van origine en geboren te zijn in het dorp Nawabad van het district Nahr-e-Sarraj in de provincie Helmand. Op heel jonge leeftijd verhuisde u naar de wijk Kart-e-Lagan in de stad Lashkar Gah van het gelijknamige district, eveneens in de provincie Helmand. Op 20 april 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. In 1375 (Afghaanse kalender, komt overeen met de periode maart 1996/maart 1997 volgens onze kalender), toen de Taliban aan de macht kwamen, trok u met uw familie naar Quetta in Pakistan. In 1381 (maart 2002/ maart

2003), na de aanstelling van de eerste Karzai-regering, keerde u met uw familie terug naar uw toenmalige woonplaats in Kart-e-Lagan. In de maand saratan 1386 (juni/juli 2007) begon u te werken bij een bouwbedrijf in Lashkar Gah, dat in handen was van zowel Amerikanen als Afghanen. U bekleedde een administratieve functie. Op een dag in de maand aqrab 1386 (oktober/ november 2007), toen u met uw motorfiets op weg was naar uw werk bij het bouwbedrijf, werd u abrupt de weg versperd door een witte Toyota. Drie gemaskerde mannen kwamen uit de auto, beweerden dat ze uw naam kenden en verweten u een onwetende moslim te zijn omdat u voor een Amerikaans bedrijf werkte. U werd meermaals geslagen en liep een verwonding op aan het dijbeen. Tijdens dit voorval werd ook uw motorfiets gestolen. In de maand assad 1387 (juli/augustus 2008) was u met een nieuwe motorfiets op weg naar de bazaar in Lashkar Gah om boodschappen te doen toen een pick-up van het merk Datsun u doelbewust aanreed. Een man opende de deur van de wagen en probeerde u uit evenwicht te brengen maar u slaagde er in op de motorfiets te blijven en te vluchten. Na dit incident besloot u Afghanistan te verlaten.

Op 24 november 2010 werd u door het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In haar arrest van 12 april 2011 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS. Op 10 januari 2012 nam het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Helmand in de periode 1381 (maart 2002/maart 2003) tot aan uw vertrek naar België. Deze beslissing werd op 20 april 2012 bevestigd door de RvV.

Op 21 mei 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 31 juli 2012 vroeg u asiel aan in Zweden maar u werd door de Zweedse autoriteiten naar België teruggeleid. In Zweden kwam u in contact met het protestantse geloof, waartoe u zich bekeerde. Op 11 juni 2012 werd uw tweede asielaanvraag door de Dienst Vreemdleingenzaken afgesloten met een weigering tot inoverwegingname.

Op 27 november 2012 keerde u terug naar België, waar u zich de volgende dag voor een derde maal vluchteling verklaarde ten overstaan van de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u een rijbewijs, een doopcertificaat, een video-opname en negen foto's van een doopceremonie en twee bijbels voor. Op 26 maart 2013 werd opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bekering. Daarnaast werd in de beslissing verwezen naar uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw verblijf in Helmand sinds 1381 (maart 2002/maart 2003) en werd er geoordeeld dat de stad Kabul voor u een redelijk vestigingsalternatief vormt. In november of december 2013 trok u naar Duitsland waar u gedurende zes of zeven maanden verbleef. U liet zich er voor de tweede keer dopen.

Op 13 juni 2014 diende u in België een vierde asielaanvraag in. U verwees hier opnieuw naar uw bekering tot het protestantisme en u bevestigde dat u vanaf 1381 (maart 2002/maart 2003) tot aan uw vertrek naar België in de provincie Helmand verbleef. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een Zweeds doopattest, een Duits doopattest alsook enkele attesten waaruit blijkt dat u in Duitsland bijbelstudie volgde.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Wat betreft uw voorgehouden bekering tot het protestantisme dient opgemerkt te worden dat er in het kader van uw derde asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat hier geen geloof aan kon worden gehecht.

In het kader van uw huidige asielaanvraag bracht u een elementen aan die aan deze vorige beoordeling iets konden wijzigen, integendeel. Zo legde u inconsistente verklaringen af over de strekking van het protestantisme waartoe u behoort, met name het baptisme. Zo stelde u dat u zowel in Zweden en Duitsland gedoopt werd in een baptistische kerk maar u bleek hier eigenlijk niet zeker van te zijn. U had dit enkel van horen zeggen. Gevraagd in wat het baptisme verschilt van andere protestantse strekkingen antwoordde u dat baptisten mensen dopen als ze bekeerd zijn en prediken over religie, hetgeen uiteraard ook van toepassing is voor heel wat andere strekkingen binnen het christendom (CGVS dd. 12/06/2015, p. 4 en 5). Toen u hier op werd gewezen antwoordde u dat alle protestantse kerken hetzelfde zijn en gaf u uiteindelijk toe dat u niet op de hoogte bent van de verschillen tussen protestantse strekkingen (CGVS dd. 12/06/2015, p. 5).

U slaagde er in het kader van uw derde asielaanvraag verder ook niet in om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over de beleving van uw nieuw gevonden religie. Zo behoort u niet tot een kerkgemeenschap in België en gaat u zelfs helemaal niet naar de kerk. U stelde dat u in het verleden diensten organiseerde in het opvangcentrum samen met Afrikanen (CGVS dd. 12/06/2015, p. 5). Momenteel zou u op vrijdag, zaterdag en zondag de Bijbel lezen samen met twee of drie Afrikanen in het opvangcentrum maar u slaagde er niet in om deze bewering aannemelijk te maken. Gevraagd naar

de naam en de nationaliteit van deze twee of drie personen moest u immers het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 08/08/2016, p. 7 en 8). U stelde voorts dat niemand in het opvangcentrum op de hoogte is van uw bekering en uit uw verklaringen blijkt tevens dat u niet probeert om anderen te bekeren. Hiernaar gevraagd antwoordde u immers dat u enkel over uw geloof sprak met de persoon die u doopte in Duitsland en met een vriend die nu in Duitsland verblijft en waarvan u niet weet of hij uiteindelijk bekeerd is (CGVS dd. 08/08/2016, p. 9).

Van iemand die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van zijn geloofsovertuiging mag echter verwacht worden dat zijn nieuwgevonden religie een meer centrale plaats in zijn leven inneemt en dat hij alle mogelijkheden benut om in het onthaalland zijn geloof actief te belijden en te verspreiden, hetgeen bij u niet het geval is.

Uit al uw opeenvolgende verklaringen blijkt tot slot wel dat u beschikt over een enige kennis van de Bijbel en het christendom in het algemeen. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u, ondanks het feit dat u zich tot twee maal toe liet dopen (hetgeen u staafde aan de hand van een Zweeds en een Duits doopattest en attesten van bijbellessen in Duitsland), ook overtuigd bekeerd bent en een praktiserend protestant zou zijn.

Betreffende uw herkomst uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslagen CGVS dd. 14/08/2014, p. 1, dd. 12/06/2015, p. 1 en dd. 08/08/2016, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste en uw derde asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde verblijf in het district Lashkar Gah in de provincie Helmand sinds het jaar 1381 (maart 2002/maart 2003) tot aan uw vertrek naar België. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. U bracht in het kader van uw vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die aan deze vorige beoordeling iets zouden kunnen wijzigen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Immers, u werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 12/06/2015 en 08/08/2016 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aan uw

voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U bleef echter volhouden dat u in het verleden de waarheid vertelde over uw verblijf in het district Lashkar Gah in de provincie Helmand (CGVS dd. 12/06/2015, p. 2 en dd. 08/08/2016, p. 7).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, § 3, 48/6 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook op het verbod van willekeur.

Vooreerst geeft verzoeker een zeer uitgebreide theoretische uiteenzetting over de door hem ingeroepen middelen. Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"4. Uit het rapport van de Deense Immigratiedienst (Danish Immigration Service. Afghanistan COI, Danish Immigration Service, Afghanistan Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, May 2012, 3/2012 ENG, available at: <http://www.refworld.org/docid/505af0352.html>ltaccessed 22 November 2015]) over Afghanistan blijkt dat:

- de huur in Kaboel is enorm hoog en derhalve leven sommige mensen in tenten in Kaboel aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt (pg. 12);
- ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 moeten alle terugkeerders terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis (pg. 12);

- het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel betreft mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland (pg. 13);
- de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan is bijzonder laag, het is moeilijk voor nieuwkomers om een leven op te bouwen in Afghanistan (pg. 13);
- een belangrijk deel van de économie in Kaboel is gebaseerd op de internationale aanwezigheid. Eenmaal de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken zal dit dramatisch zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan (pg. 15).

5. De Afghaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is (United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Afghanistan: Security and humanitarian situation, 15 August 2015, Version 2.0, available at: <http://www.refworld.org/docid/55dc3bd34.html> [accessed 22 November 2015]);

[...]

6. Verzoeker wenst verder op te merken dat hij zich tot protestantisme heeft bekeerd en daardoor niet naar Afghanistan kan terugkeren.

Verzoeker is inderdaad protestant en heft zich laten dopen en praktiseert zijn religie. Verzoeker hekelt het feit dat het CGVS daaraan ten onrechte geen geloof hecht omwille van het niet exact op de hoogte zijn van bepaalde theologische technische institutionele aspecten van het protestantisme. Verder merkt verzoeker op dat hij wel degelijk tot een kerkgemeenschap behoort in België, nl. Hij woont diensten bij die worden georganiseerd in het opvangcentrum waar verzoeker verblijft en leest de bijbel samen met andere bewoners. Bovendien erkent het CGVS dat verzoeker wel degelijk kennis bezit over de bijbel en het Christendom, het is evident dat verzoeker deze kennis bezit omdat hij protestant is en zijn godsdienst beleeft.

Verzoeker hekelt het gegeven dat het CGVS stelt dat verzoeker niet uit Afghanistan afkomstig zou zijn, en het CGVS laat volledig na waar verzoeker volgens het CGVS dan wel afkomstig zou zijn en kon onmogelijk besluiten dat er geen gevaar zou zijn bij terugkeer nu zij niet stelt naar welk land deze terugkeer zich dan wel zou voordoen. Het CGVS heft Aldus niet voldaan aan haar onderzoeksplicht.

Verzoeker is wel degelijk afkomstig uit Afghanistan, het CGVS toont bovendien niet concreet aan op basis van wat concreet een andere afkomstland mogelijk zou zijn.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk détail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS sommige van zijn verklaringen zomaar éézijdig atwijst als zijnde ongeloofwaardig.

[...]

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat zoals hierboven gesteld de Afghaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is. Mede gelet op deze informatie kon het CGVS onmogelijk besluiten dat verzoeker zich zou kunnen terugbegeven naar waar dan ook in Afghanistan.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker toe. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Afghanistan. Er werd niet in concreto aangetoond wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften. De gevolgen en levensomstandigheden van verzoeker met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid, re-integratie als afgewezen asielzoeker werden niet onderzocht. Het CGVS had dit onderzoek op zijn minst moeten voeren, maar heeft die oefening niet gemaakt en heeft derhalve een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet afdoende kunnen uitsluiten waardoor de bestreden beslissing op zijn minst niet afdoende gemotiveerd is.

Er werd bovendien geen rekening gehouden dat verzoeker gedurende bijna 10 jaar in België verblijft.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn “bijlage 26” (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag voert verzoeker aan dat hij zich bekeerde tot het protestantisme en volhardt hij in zijn verblijf in de provincie Helmand sinds de periode 1381 tot aan zijn vertrek naar België in 2008, alsook legt hij een aantal bijkomende stukken voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij in het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn beweerde bekering tot het protestantisme alsnog aannemelijk zouden kunnen maken, daar hij inconsistente en niet-doorleefde verklaringen aflegt over de aard en de beleving van deze beweerde bekering, zodat zijn kennis van de bijbel en het christendom en het feit dat hij zich liet dopen op zich niet aantonen dat hij zich werkelijk uit overtuiging heeft bekeerd tot het protestantisme, en (ii) hij in het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag evenmin elementen bijbrengt die zijn beweerde verblijf in de provincie Helmand sinds de periode 1381 tot zijn vertrek naar België in 2008 alsnog aannemelijk zouden kunnen maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de asielzoeker.

Vervolgens dient opgemerkt dat in 's Raads arrest nummer 113 679 van 21 november 2013, dat kracht van gewijsde heeft, in het kader van verzoekers derde asielaanvraag als volgt werd geoordeeld:

"2.1.9. In casu wordt niet betwist dat verzoeker werd gedoopt en de Bijbel leest. Echter, op grond van de bevindingen zoals uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissing, concludeerde de verwerende partij tot het ontbreken van elke waarachtigheid van deze bekering. Dit onder meer op grond van het feit dat verzoeker zich in een sneltreinvaart zou hebben bekeerd van de Islam naar het Christendom. Verzoeker doet dienaangaande gelden dat hij meermaals heeft aangegeven dat hij zich niet meer kon vinden in het islamgeloof en reeds geruime tijd voor zijn vertrek naar Zweden in contact was met het Christendom, o.m. tijdens de bezoeken van de getuigen van Jehova die hem in België werden gebracht. Het verblijf en de contacten met de Smyrnakerk in Göteborg hebben enkel de doorslag gegeven om deze inderdaad ingrijpende levenswijziging te voltrekken.

Pas in het kader van zijn derde asielaanvraag, heeft verzoeker voor het eerst melding gemaakt van het feit dat hij zich van zijn geloof zou hebben afgekeerd en zich zou bekeerd hebben tot het protestantisme. Verzoeker verklaarde dan wel dat hij voor zijn vertrek naar Zweden al contact had met getuigen van Jehova en gaf daarbij aan dat dat voor hem de eerste stap was om Jezus Christus te vinden, maar het is pas in het kader van zijn huidige asielaanvraag dat hij voor het eerste melding maakte van het feit dat hij zich zou hebben bekeerd tot het protestantisme. Over de verklaringen met betrekking tot zijn vermeende eerste kennismaking met het Christendom via de getuigen van Jehova vallen al een aantal bedenkingen te maken: hoewel verzoeker dus verklaarde dat hij door hen werd bezocht en dat ze met hem begonnen te praten over Jezus Christus, zij info gaven over hun boek en hij naar hen luisterde, en dat dit de eerste stap was om Jezus Christus te vinden, vertelde hij dat hij later, toen hij in Zweden werd benaderd door Kiamarz, het een grote verrassing was te vernemen dat Jezus Christus de zoon is van God, terwijl hij volgens de Islam één van de profeten is. Aangezien verzoeker dus verklaarde dat het zwaartepunt bij zijn eerste ervaringen in België met het Christendom lag bij

gesprekken, onder andere over Jezus Christus, is het weinig aannemelijk dat hem pas voor het eerst in Zweden werd verteld dat hij in het Christendom wordt beschouwd als de zoon van God. Daarbij komt nog dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij, nadat hij in België in contact was gekomen met getuigen van Jehova, hij zich verdiepte in deze religie en ze zo interessant vond dat hij besloot van religie te veranderen, en dat hij daarom naar Zweden ging. Hij lichtte daarbij nog toe dat hij in België niet meer veilig zou zijn omdat de Afghanen hier geen begrip zouden kunnen opbrengen voor zijn bekering. Zo het al zo zou zijn geweest dat verzoeker zichzelf had verdiept in de leer van Jehova, zelfs in die mate dat het hem had aangezet om zich te bekeren, dan is het niet aannemelijk dat het voor hem een grote verrassing was dat Jezus wordt beschouwd als de zoon van God. Voorts blijken verzoekers verklaringen over het feit dat hij zich al had verdiept in de leer van Jehova en om die reden naar Zweden wou omdat hij zich wou bekeren, niet te rijmen met de verklaringen die hij bij de verwerende partij aflegde en luidens dewelke hij pas daar kennis maakte met de Bijbelse leer en er zich in verdiepte. Verzoekers bewering dat hij langzaam aan tot het geloof in Jezus Christus is gekomen, klemmt verder ook met de objectieve data die in het administratieve dossier aanwezig zijn. Zijn vingerafdrukken werden, zoals de verwerende partij dat ook al stelde, in Zweden genomen op 31 juli 2012, toen hij volgens zijn verklaringen sinds een dag in Zweden was en er asiel aanvraagde. Hij verklaarde dat Kiamarz hem in contact bracht met het Christendom ongeveer een maand na zijn aankomst in Zweden. Zijn bekering zou hebben plaatsgevonden op 19 augustus 2012. In deze zeer korte periode zou verzoeker met Kiamarz in contact zijn gekomen, in de Bijbel zijn beginnen te lezen, geïnteresseerd zijn geraakt in de persoon van Jezus, "na een tijdje" met Kiamarz mee zijn gegaan naar de kerk op zondag, daarna nog een paar zondagen naar de mis zijn gegaan, zijn geloof sterker hebben voelen worden, Jezus hebben leren aanvaarden, erover hebben gepraat met de priester, een datum voor een doop toegewezen hebben gekregen en zich hebben laten dopen. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn dan ook volstrekt onaannemelijk. Zijn verwijzing, nu in het verzoekschrift, naar zijn wedervaren met de getuigen van Jehova doen daaraan geen afbreuk, nu de door hemzelf geschetste chronologie van de gebeurtenissen in Zweden niet kunnen worden volgehouden en zijn verklaringen over zijn kennismaking met de leer van Jehova niet te verzoenen vallen met zijn latere verklaringen over zijn kennismaking met de Bijbelse leer.

2.1.10. Samen met de verwerende partij moet worden aangenomen dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de Islam naar het Christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is, waaraan een ruime mate aan reflectie en studie voorafgaat. De bevindingen die hiervoor werden gemaakt wijzen niet op een waarachtige bekering maar wel op een doop die niet zozeer door zijn oprechte bekering maar wel door achterliggende bedoelingen tot stand kwam. Deze vaststellingen worden nog versterkt door verzoekers gebrekkige kennis en informatieverstreking betreffende de protestantse kerk en leider(s) en in het algemeen en van Göteborg in het bijzonder en zijn gebrekkige kennis van de Bijbel, zoals toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker tracht dan wel deze gebrekkige kennis van het protestantse geloof en van zijn kerk te verklaren door te stellen dat hij onmogelijk de kennis kan hebben van een persoon die zijn hele leven lang in een bepaald geloof opgroeide -hetgeen wordt bevestigd in het attest dat hij voorlegde van de priester die hem doopte- en dat hij groeit in zijn geloof dat vooral bestaat uit zelfstudie van het Nieuwe Testament, maar kan daarmee niet overtuigen. Immers, van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze voorgehouden bekering ook aannemelijk kan maken. Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker niet kon antwoorden op vragen waarmee werd gepeild naar de basisbeginselen van het geloof, hetgeen niet te rijmen valt met de nodige reflectie en studie die, zoals reeds werd gesteld, aan zijn fundamentele bekering moeten zijn voorafgegaan.

2.1.11. De oprechtheid van verzoekers bekering komt verder onder druk te staan nu hij verklaarde slechts tweemaal naar de kerk te zijn geweest in de vier maanden dat hij terug in België verblijft. Hij stelt daaromtrent dat hij een kerk zocht met dezelfde kenmerken als deze in Göteborg waar aandacht wordt geschonken aan nieuwe bekeerlingen en waar minstens Engels of liefst Dari wordt gesproken omdat hij het Frans onvoldoende machtig is om actief deel te nemen, en dat hij wel zo'n kerk vond in Antwerpen maar om financiële redenen zich daar niet naartoe kon begeven. In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoeker zijn eerdere verklaringen herhaalt, maar daarmee geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat hij sedert zijn aankomst in België een passieve houding heeft aangenomen die in schril contrast staat met zijn bevlogenheid omtrent zijn bekering zoals hij die eerder had geschetst. Waar verzoeker thans stelt dat hij op zoek was naar een kerk zoals die in Göteborg en dat hij er wel één had gevonden in Antwerpen maar daar om financiële redenen niet naartoe kon gaan, moet erop worden gewezen dat, gevraagd of er protestantse kerken zijn in Luik, hij antwoordde: "misschien, maar ik kon ze niet vinden". Zoals de verwerende partij terecht opmerkte is het, indien verzoeker daadwerkelijk deel wil uitmaken van de protestantse kerkgemeenschap, niet aannemelijk dat hij louter beweert een van de vele protestantse kerken niet te kunnen vinden. Zelfs zo dit al het geval zou zijn, kan worden verwacht dat

verzoeker op een andere wijze contact zou zoeken en onderhouden met zijn geloofsgenoten. Echter stelde hij wel een facebookaccount te hebben maar geen lid te zijn van de facebookpagina van de Smyrna Kyrkan in Göteborg. "Nog niet", zo verklaarde hij, "maar in de toekomst wel".

2.1.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in is geslaagd de oprechtheid van zijn bekering aannemelijk te maken. Waar hij nog stelt dat dit niet relevant is, onder verwijzing naar artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet, omdat zijn landgenoten geen onderzoek gaan voeren naar de geloofwaardigheid van zijn bekering, maar deze bekering op zich een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan, kan hij geen soelaas brengen: gezien geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van zijn bekering en aan het feit dat hij daadwerkelijk het protestantse geloof zou aanhangen, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging (cfr. HvJ C-71/11 en C-99/11, Y en Z, 5 september 2012). Voorts is er ook geen enkele aanwijzing dat de overheden, zijn familie of derden in het land van herkomst op de hoogte zouden zijn van verzoekers bekering in Zweden. Immers dient erop te worden gewezen dat verzoeker bij de verwerende partij verklaarde dat zijn familie via Afghanen die in België wonen te weten kwam dat hij was bekeerd en dat om die reden zijn moeder alle contact verbrak –zijn laatste contact met haar zou hij in Zweden hebben gehad, terwijl hij bij de dienst Vreemdelingenzaken, na zijn terugkeer uit Zweden verklaarde dat hij bang was dat iemand hem zou verklikken bij zijn familie. Deze tegenstrijdigheid is niet te verklaren, zoals dat reeds werd gesteld in de bestreden beslissing, wordt thans in het verzoekschrift ongemoeid gelaten en is van aard om de aannemelijkheid van een vervolgingsvrees louter op grond van de doop van verzoeker, onderuit te halen."

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag geen elementen bijbrengt die de beoordeling in voormeld arrest van 21 november 2013 in een ander daglicht zouden kunnen stellen. In de bestreden beslissing wordt immers terecht geoordeeld als volgt:

"In het kader van uw huidige asielaanvraag bracht u een elementen aan die aan deze vorige beoordeling iets konden wijzigen, integendeel. Zo legde u inconsistente verklaringen af over de strekking van het protestantisme waartoe u behoort, met name het baptisme. Zo stelde u dat u zowel in Zweden en Duitsland gedoopt werd in een baptistische kerk maar u bleek hier eigenlijk niet zeker van te zijn. U had dit enkel van horen zeggen. Gevraagd in wat het baptisme verschilt van andere protestantse strekkingen antwoordde u dat baptisten mensen dopen als ze bekeerd zijn en prediken over religie, hetgeen uiteraard ook van toepassing is voor heel wat andere strekkingen binnen het christendom (CGVS dd. 12/06/2015, p. 4 en 5). Toen u hier op werd gewezen antwoordde u dat alle protestantse kerken hetzelfde zijn en gaf u uiteindelijk toe dat u niet op de hoogte bent van de verschillen tussen protestantse strekkingen (CGVS dd. 12/06/2015, p. 5).

U slaagde er in het kader van uw derde asielaanvraag verder ook niet in om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over de beleving van uw nieuw gevonden religie. Zo behoort u niet tot een kerkgemeenschap in België en gaat u zelfs helemaal niet naar de kerk. U stelde dat u in het verleden diensten organiseerde in het opvangcentrum samen met Afrikanen (CGVS dd. 12/06/2015, p. 5). Momenteel zou u op vrijdag, zaterdag en zondag de Bijbel lezen samen met twee of drie Afrikanen in het opvangcentrum maar u slaagde er niet in om deze bewering aannemelijk te maken. Gevraagd naar de naam en de nationaliteit van deze twee of drie personen moest u immers het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 08/08/2016, p. 7 en 8). U stelde voorts dat niemand in het opvangcentrum op de hoogte is van uw bekering en uit uw verklaringen blijkt tevens dat u niet probeert om anderen te bekeren. Hiernaar gevraagd antwoordde u immers dat u enkel over uw geloof sprak met de persoon die

u doopte in Duitsland en met een vriend die nu in Duitsland verblijft en waarvan u niet weet of hij uiteindelijk bekeerd is (CGVS dd. 08/08/2016, p. 9).

Van iemand die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van zijn geloofsovertuiging mag echter verwacht worden dat zijn nieuwgevonden religie een meer centrale plaats in zijn leven inneemt en dat hij alle mogelijkheden benut om in het onthaalland zijn geloof actief te belijden en te verspreiden, hetgeen bij u niet het geval is.

Uit al uw opeenvolgende verklaringen blijkt tot slot wel dat u beschikt over een enige kennis van de Bijbel en het christendom in het algemeen. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u, ondanks het feit dat u zich tot twee maal toe liet dopen (hetgeen u staafde aan de hand van een Zweeds en een Duits doopattest en attesten van bijbellessen in Duitsland), ook overtuigd bekeerd bent en een praktiserend protestant zou zijn."

In onderhavig verzoekschrift komt hij dienaangaande niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een waarachtige poging om deze gevolgtrekkingen *in concreto* te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan te herhalen dat hij zich heeft bekeerd tot het protestantisme en dat hij de bijbel leest. Dat hij de in het opvangcentrum georganiseerde diensten bijwoont, is bovendien niet in overeenstemming te brengen met zijn eerdere verklaringen dat hij in het opvangcentrum enkel met twee of drie Afrikanen (wiens naam en nationaliteit hij overigens niet kent) de bijbel leest en dat voorts niemand er op de hoogte is van zijn bekering. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering dan ook eens te meer op de helling.

Betreffende zijn verblijf in de provincie Helmand sinds de periode 1381 tot aan zijn vertrek naar België in 2008, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker geen rechtsmiddelen meer kan aanwenden tegen de eerdere beoordelingen in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van dit verblijf, met name voormeld arrest van 21 november 2013 alsook 's Raads arrest nummer 19 780 van 20 april 2012, die beide kracht van gewijsde hebben. De elementen die verzoeker in het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag bijbrengt zijn bovendien niet van aard een ander licht te werpen op beide voormelde beoordelingen, aangezien zij geen verband hebben met verzoekers beweerde verblijf in de provincie Helmand in de betreffende periode. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Het is dan ook geenszins aan verweerder of de Raad om alsnog aan te duiden vanwaar verzoeker dan wél afkomstig zou zijn.

De informatie waarnaar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst, vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voorts brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen blijken louter omwille van zijn verblijf in België gedurende bijna tien jaar. Het enkel opmerken van de duur van dit verblijf toont op zich immers niet een dergelijke vrees aan.

Op welke wijze het enkel bijbrengen van zijn "bijlage 26" (verzoekschrift, stuk 1) de motieven uit de bestreden beslissing op zich in een ander daglicht zou kunnen stellen, kan niet worden ingezien.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij sinds de periode 1381 tot aan zijn vertrek naar België in 2008 in de provincie Helmand heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verblijf de provincie Helmand sinds de periode 1381 tot aan zijn vertrek naar België in 2008 aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RVS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER